

Για το συγκεκριμένο ζήτημα είναι σαφείς οι τοποθετήσεις τόσο του κου Τσακαλώτου όσο και της κυβέρνησης, ότι δεν πρόκειται να ικανοποιηθεί κανένα αίτημα ολικής επαναφοράς (αναδρομικών και δώρων) και καμία μισθολογική αύξηση, αν δεν το επιτρέπουν τα δημοσιονομικά, οι θεσμοί και η εφαρμογή των μνημονίων και αν για όλα αυτά δεν αποφασίσουν πρώτα τα δικαστήρια.

Τέτοια ήταν η απόφαση για την καταβολή μέρους των αναδρομικών για τα ειδικά μισθολόγια (γιατρούς, πανεπιστημιακούς, σώματα ασφαλείας) που έτσι κι αλλιώς αποτελούν ένα μικρό κομμάτι των εργαζόμενων στο δημόσιο, και στο οποίο η κυβέρνηση επιχειρεί να αποκαταστήσει την επιρροή της. Απόφαση που αποδεικνύει ότι η κυβέρνηση μπορεί να «αποφασίζει» όταν το θέλει χωρίς τα δικαστήρια.

Βρίσκονται όμως σε ισχύ και επιδεινώνουν την καθημερινή ζωή των λαϊκών στρωμάτων πάνω από 3.000 μνημονιακοί νόμοι και ρυθμίσεις με ορίζοντα εφαρμογής το 2060.

Ο υφυπουργός εργασίας δεν ήταν «εκτός γραμμής», όπως ισχυρίζονται τα συστημικά ΜΜΕ.

Να επισημάνουμε εδώ ότι το ΣΤΕ έχει αποφανθεί για τις περικοπές από το 2010 και μετά, τις οποίες τις έκρινε συνταγματικές.

Η απόφαση που αναμένουμε θα αποφανθεί για την ολική κατάργηση του Δώρου και σύμφωνα με τα δεδομένα θα τη χαρακτηρίσει αντισυνταγματική.

Υπάρχουν δύο σημεία στα οποία αξίζει να σταθούμε: α)στην αναδρομικότητα και στη μισθολογική βάση για τα δώρα πάνω στην οποία θα απαιτήσουν οι εργαζόμενοι τα αναδρομικά β)στην επαναφορά δώρων και επιδόματος.

Σύμφωνα με τις μέχρι τώρα αποφάσεις του ΣτΕ η αναδρομικότητα θα περιορίζεται στα έτη 2017-2018 και μόνο. Το ύψος των αναδρομικών θα καθοριστεί από τις «συνταγματικές» περικοπές.

Έτσι τα δώρα δε θα υπολογιστούν με αυτό που αντιστοιχούσαν ως ποσοστό του μισθού το 2010, αλλά με βάση τους πετσοκομμένους μισθούς που επιβλήθηκαν μέχρι την οριστική κατάργησή τους το 2012 (κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ, νόμος Βρούτση 4093) : σε απλά μαθηματικά, 500 ευρώ δώρο Χριστουγέννων, 250 ευρώ δώρο Πάσχα, 250 ευρώ επίδομα αδείας.

Η κυβέρνηση θα επιχειρήσει να «ρίξει στη λήθη» τα χρόνια από το 2012 έως το 2016, ενώ δώρο+επίδομα θα το τερματίσει στα 1.000 ευρώ για τα έτη 2017-2018, σύνολο 2.000 ευρώ ανά υπάλληλο, και με μια προοπτική αποπληρωμής μέχρι το 2022 (και βάλε) καθώς είναι υποχρεωμένη να έχει δημοσιονομικά πλεονάσματα της τάξης του 3,5% μέχρι τότε.

Αν τυχόν δοθεί έστω και ένα μέρος γρήγορα θα «παρθεί» πίσω από το νέο αφορολόγητο όριο που θα ισχύει από το 2019.

Ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας κος Στουρνάρας 1/4/2019 δηλώνει ότι, «ο μεγαλύτερος δημοσιονομικός κίνδυνος, είναι η ενδεχόμενη εφαρμογή των αποφάσεων του ΣτΕ που έκριναν αντισυνταγματικές προγενέστερες περικοπές των συντάξεων και την κατάργηση των δώρων των συνταξιούχων».

Σύμφωνα με την ΤτΕ, «η πρόσθετη δαπάνη δρα επιβαρυντικά στην ανάλυση βιωσιμότητας του δημόσιου χρέους, καθώς οδηγεί στην αναθεώρηση προς τα άνω της συνταξιοδοτικής δαπάνης και τροφοδοτεί αβεβαιότητα για τη δημοσιονομική πολιτική και την οικονομική βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος».

Ανάλογες δηλώσεις είχε κάνει ο κος Στουρνάρας μετά τη συνεδρίαση του ΣτΕ την 1η Φλεβάρη για τα δώρα-αναδρομικά των δημοσίων υπαλλήλων. Προφανώς και οι παραπάνω δηλώσεις, όπως και του κου Τσακαλώτου, δε συνιστούν «παρέμβαση» στην «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη.

Ούτε βέβαια και οι δηλώσεις του Φ. Κουτεντάκη 31/12/2018:

«Ένας κίνδυνος που έχει προκύψει και θα μας απασχολήσει το επόμενο διάστημα είναι η ανταγωνιστική σχέση που διαμορφώνεται μεταξύ συνταγματικής νομιμότητας και δημοσιονομικής σταθερότητας.(...) «Προκύπτουν, λοιπόν, κάποια εύλογα ερωτήματα για τις συνέπειες της συνταγματικής συμμόρφωσης της δημοσιονομικής πολιτικής. Τι συμβαίνει όταν το δημοσιονομικό βάρος της συμμόρφωσης υπερβαίνει κατά πολύ τις δυνατότητες του προϋπολογισμού; Και πώς θα πρέπει να καλυφθεί αυτό το βάρος; Με νέο δανεισμό και αύξηση του δημόσιου χρέους ή με αντισταθμιστικά μέτρα που θα επιβαρύνουν άλλες κοινωνικές ομάδες και κινδυνεύουν να κριθούν και αυτά αντισυνταγματικά; Ή μήπως να επιμείνουμε στη συνταγματικότητα με κάθε κόστος, ακόμα κι αν το κόστος είναι μία ακόμα χρεοκοπία του ελληνικού κράτους;».

Η συνδικαλιστική, κυβερνητική πλειοψηφία της ΑΔΕΔΥ περιορίζει κάθε διεκδίκηση στα παραπάνω όρια που δεν αμφισβητούν λιτότητα, μνημόνια, κυβέρνηση, ΕΕ και ΔΝΤ. Κάνει «πολιτική» και «διεκδικεί» με βάση τα όσα διαδραματίζονται στις αίθουσες των δικηγορικών γραφείων και των δικαστηρίων.

Τη γραμμή αυτή την υπηρέτησε με κάθε τρόπο το προηγούμενο διάστημα με αποσπασματικές, μερικές, πολιτικά άνευρες και χωρίς λογική σύγκρουσης και συντονισμού κινητοποιήσεις, ενώ έχει διαφύγει από το επίκεντρο της αντιπαράθεσης το βασικό επίδικο της περιόδου: η αποκατάσταση όλων των απωλειών (μισθολογικών και ασφαλιστικών) από το 2010 και μετά και η ολική επαναφορά δώρων και επιδόματος στα επίπεδα του 2010.

Από κοντά και το ΠΑΜΕ με τον «παρακολουθητισμό» του, την υποβάθμιση των αγώνων σε απλή διαμαρτυρία και την αναγωγή των πάντων σε κοινοβουλευτικές διεκδικήσεις και ο «λαός να βγάλει τα συμπεράσματά του» πάνω από την κάλπη.

Μια τέτοιου τύπου «διεκδίκηση» αλλά και ανάλυση από την ΑΔΕΔΥ (επειδή δεν υπάρχουν τα λεφτά, επειδή δεν είναι νόμιμο και συνταγματικό ζητάμε τόσα όσα επιτρέπουν τα ματωμένα πλεονάσματα) αποπροσανατολίζει και «αποκοιμίζει» τους εργαζόμενους.

Κλείνει το μάτι σε λογικές ότι χωρίς διεκδίκηση και σύγκρουση μπορούν να επανέλθουν όλα όσα μας κλέψανε, όλα όσα μας στέρησαν.

Στηρίζει την παρελκυστική πολιτική της κυβέρνησης και καθιερώνει ένα νέο τύπο εργοδοτικού, κυβερνητικού συνδικαλισμού στην «μεταμνημονιακή» πραγματικότητα μακριά από κινηματικές διεκδικήσεις, δια της ανάθεσης με κοινωνικό εταιρισμό και «υπευθυνότητα» και λογικές και κυρίως πρακτικές διεκπεραίωσης. Τα παραδείγματα της ΓΣΕΕ, της ΟΙΥΕ αλλά και της ΟΛΜΕ αποτελούν μονόδρομο για το σύνολο του αστικοποιημένου συνδικαλιστικού κινήματος.

Είναι πολύ πιθανό μετά τις αποφάσεις του ΣτΕ να γνωρίσουμε άλλη μια ήττα ως εργαζόμενοι: η κυβέρνηση να «αναγκαστεί» από τις δικαστικές αποφάσεις να «επαναφέρει» δώρα και επίδομα άδειας με δύο βασικά πρακτέα, αν αυτό δεν προκύψει κάτω από την πίεση, τη διεκδίκηση και τον εκβιασμό του κινήματος:

1. το ύψος της επαναφοράς να είναι τα 1.000 ευρώ,
2. να ενσωματωθούν με ένα νέο μισθολόγιο στις τακτικές μας αποδοχές (με αποθέωση της καπιταλιστικής λογικής καμία δαπάνη για τον κρατικό προϋπολογισμό-διατήρηση των πλεονασμάτων). Έτσι θα πάρουμε όσα παίρναμε, έχοντας τυπικά δώρα και επιδόματα ενσωματωμένα στο μισθό μας

Συμπερασματικά αυτό που μας υπόσχονται, κυβέρνηση, ΝΔ, ΚΙΝΑΛ, μνημονιακά κόμματα και ΑΔΕΔΥ είναι το τίποτα.

Προφανώς η ανυπαρξία διεκδικητικού εργατικού κινήματος και η έλλειψη κινηματικής πίεσης δίνει το δικαίωμα στο σοσιαλνεοφιλελεύθερο Σύριζα να εμφανίζεται και ως θύτης και ως θύμα, να είναι και κυβέρνηση και αντιπολίτευση. Να κάνει περικοπές και να δηλώνει ότι είναι άδικες, να δίνει υποσχέσεις και να υλοποιεί τα αντίθετα.

Από κοντά και η νεοφιλελεύθερη ΝΔ, η οποία δεν έχει εκφράσει καμία διαφωνία με τις εφαρμοζόμενες πολιτικές και σε πλήρη συμφωνία με τους τραπεζίτες, την ΕΕ, την κυβέρνηση και την ΤτΕ, την οποία δεν έχει κριτικάρει σε καμία της θέση και δήλωση, ζητά μεγαλύτερη λιτότητα, απολύσεις, ιδιωτικοποιήσεις.

Προφανώς τα πράγματα δεν είναι εύκολα για το εργατικό κίνημα και για την αγωνιστική του πτέρυγα. Μέσα από γενικές συνελεύσεις και τον οριζόντιο συντονισμό τους και παρά το προεκλογικό κλίμα θα πρέπει να τεθούν ξανά με απεργιακή μορφή τα βασικά αιτήματα και διεκδικήσεις σε κοινό μέτωπο με τον ιδιωτικό τομέα και τους συνταξιούχους:

· Φέρτε πίσω τώρα όλα τα κλεμμένα

- Αποκατάσταση όλων των απωλειών από το 2010 και μετά, αυξήσεις τώρα στους μισθούς και στις συντάξεις
- Ολική επαναφορά δώρων και επιδόματος
- Κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων
- Πλήρης, δωρεάν και αποκλειστικά δημόσια ιατροφαρμακευτική κάλυψη και περίθαλψη

Πηγή: selidodeiktis.edu.gr